

Szembesítés

„Catherine Millet: Talán ideje lenne, hogy a szexualitás olyanfajta gyakorlása kerüljön előtérbe, mint például a szado-mazochizmus, ahol nem az orgazmus az egész folyamat csúcsa és kizárólagos végcélja. (...)

Forrai Éva: Mélyen megkönnyebbültem olvasása után, úgy éreztem ugyanis, hogy ön helyettem is végigment a fél világon, és ez a teher immár nem hárul rám.

Catherine Millet: Tehát úgy érezte, hogy a tömeges kefézés feladatát nekem delegálta. A középkori szentek is magukra vették mások terheit. Jézus Krisztus az összes halandó bűnét vette vállára, és így váltotta meg a világot. Úgy gondolja, hogy megváltottam az életét?”

(Forrai Éva: *Nem tudom, hányan voltak. Interjú Catherine Millet íróval. Magyar Narancs, 2003. május 1.*)

„Én nagyon tisztetem az orvosokat, de Magyarországon hála istennek több a beteg, mint az orvos...”

(Medgyessy Péter, *MTV1, 2003. április 14.*)

„Szervezettek voltak, sípokat osztogattak, igénybe vettek minden alpári, visszataszító és agresszív eszközt. Ezzel persze saját bizonyítványát állította ki a magát többnyire jobboldaliként meghatározó tüntető csoport, amelyek kemény magját nyugodt szívvel nevezhetjük csúrhéknak (tojásdobálás, söröstüveg-hajítás, festékpátron, verekedés).

De egy tüntetés szétfűtyülése önmagában legitim eszköz, Nyugat-Európában bevett gyakorlat például neonácik ellen. (...)

Valószínű azonban, hogy marad a jelenlegi törvényi szabályozás – talán némi gyakorlati könnyítéssel –, mivel az SZDSZ néhány, helyszínen lévő politikusan kívül senki nem mer hozzányúlni.”

(Anyázások napja. *Magyar Hírlap, 2003. május 5.*)

„Le kellene már számolni azzal a hülyeséggel, hogy demokráciákban a rendőrnek muszáj tehetetlennek lenni. (...) Nem málészájjal bámulni, ahogy néhány száz feltűzött félállatka trombórist okoz a közlekedésben, vagy éppen lokálisan megszünteti a demokráciát. Tessék ilyenkor lövetni, úgy normális országokban szokás.”

(Tóta W. Árpád: *Anyád napja. Index, 2003. május 5.*)

„Az információval rendelkezés tett üzletképpé embereket. A gazdagodás kulcsa a privatizáció volt, amelyet nem a kilencvenes évek előtti elit tagjai vezényeltek, de a nyertesek ők lettek, mert ők tudtak tájékozódni ezen a piacon” – jellemezte egy korábbi interjújában az időszakot. „Nem szokványos dolog hárommillió forintból négy év alatt többmilliárdos céget csinálni – de nincs titkom: egy erőszakos vidéki gyerek voltam, aki mert álmodni akkor is, amikor politikus volt, és álmodik most is.”

(Milliárdos miniszter a kormányban – Gyurcsány Ferenc, az ötvenedik leggazdagabb magyar... *Magyar Hírlap, 2003. május 8.*)

„Egyszerű kétkezi baloldaliként jegyezném meg, hogy nem annyira a baloldallal van a gond, mint inkább a jobbal. (...)

A dolgok mostani állása szerint kormányváltás esetén egy zsidó, oláhozó, sípoló, terrorházi, Európához kénytelen-kelletlen vagy úgy sem tartozó jobboldal kerülne kormányra. Ez pedig nem csupán nemzeti katasztrófa lenne, de polgári is.”

(Bächer Iván: *Kényszerbaloldal. Népszabadság, 2003. május 10.*)

„Igazságtalannak tartom, amit a történelem tett a munkásemberekkel – nem érdemlik meg, hogy vesztesek legyenek. Kötelességemnek tartom, hogy tegyek értük.”

(Horváth Ildikó: *Még mindig van erkölcsi tőke a szocdem „széfben” – Kapolyi László szerint a baloldal máig ható problémája: kihúzta munkásosztálya lába alól a talajt. Népszava, 2003. május 12.*)

„Amit a magyar rendőrség a gyülekezési törvény alkalmazása terén művel, az több mint hozzá nem értés, gyalázat. (...)

A magyar rendőrség tétlenül nézte végig, hogy a csőcselék – a »polgári körös« rohamcsapatok, amelyeket, gyanítjuk, épp az ilyesfajta célokra igyekszik rendszeresíteni a volt kormányfő – megfélemlít, megalázza és bántalmazza alapvető alkotmányos jogával élni kívánó polgárok egy csoportját.”

(Elkerülhetetlen konzekvenciák. *Magyar Narancs, 2003. május 8.*)

„A nagy magyar butaság jutott eszembe a minap, melyről olyan keveset beszélünk, mert mindig megy a szöveg, hogy a »magyarok zsenik« és effélék, holott

statisztikusok szerint minden egyes zseniyanús magyarral jut legalább három-négy vadállatian buta egyed. (...)

Szalacsi népe úgy érzi, csatát nyert, pedig egy nagy túróst, Szalacsi népe csak azt bizonyítja, él, virul, elkelnének a misszionáriusok és néptanítók, mert a butaság még mindig nagy, sűrű ködfal ezen a Magyarországon, ahol élünk. Amúgy meg azon tőprengünk, hasonló esetben mi történt volna Berlinben, Párizsban, Londonban. Ez az arány lett volna a tőren? (Becslésem szerint minden jó arcra jutott három náci.)”

(Vágvölgyi B. András: *Szalacsi népe. Népszava, 2003. május 8.*)

„A »baloldali médiaterror« és a »sajtódiktatúra« fogalmakkal szerkesztőségünk nem tud mit kezdeni, mert azok számunkra értelmezhetetlenek.”

(Stanga István [levélrészlet]. *Heves Megyei Hírlap, 2002. július 15.*)

„Izrael állam ötven év óta nem egyszerűen új állam, új nemzet, hanem az európai demokrácia szigete a Közel-Keleten.”

(Haraszi Miklós: *Erec Izrael – Made in Hungary. Szombat, 2003. május*)

„– Ön miféle gyűlölködést tapasztalt a baloldalon?
– Nem kívánok névsorolvasást tartani, de *Eörsi István, Kende Péter* és mások kijelentései bizony sokszor irritálók. Gondolja csak el, mi mindent mondtak *Orbán Viktor*ról.

Ha keményen fogalmaz is valaki, vagy ahogyan ön mondja, militáns hangnemben, nem mindegy, mit mond. Azt-e, hogy vesszenek a homoszexuálisok, a cigányok, a zsidók. Avagy épp az efféle embertelenségek ellen lép fel. Tehát: gyűlöletbeszéd minden kemény beszéd? Nincs különbség?

Be kell vallani, van, és – amint már számtalanszor kifejtettem – ellene vagyok mindenféle gyűlölködő, kirekesztő, antiszemita megnyilvánulásnak. Engem például zavart a korábbi pénteki Sajtóklub is.”

(Interjú Solymosi Friggyessel. *168 Óra, 2002. november 14.*)

„Igenis, a politikánk megváltozik az egyházak felé, és én azt remélem, hogy az új bíboros, *Erdő Péter* új szeleket hoz magában.”

(Medgyessy Péter az MSZP országos választmányának ülésén, *2002. december 15.*)

„Budapesten mindig háború volt. Vagy igazán, vagy forradalom, vagy diktatúra formájában. Mindig valamilyen átmeneti állapotban leledzettem. Itt Berlinben nagyon jól tudok élni és írni.”

(Dunai Péter: *Ki vett jegyet jeruzsálemi buszra? – Kertész Imre Irákról, Amerika-ellenességről, készülő könyvéről. Népszabadság, 2003. március 14.*)

„A körülményeket közelebbről vizsgálva azonban megkockáztathatjuk az állítást, hogy a választásokon nem egyszerűen az MSZP és az SZDSZ nyert, hanem általuk a kor lelke, az európaiság győzött.”

(Csepeli György: *Mi történhetett volna 2002-ben...? Mozgó Világ, 2003. január.*)

Micsoda szofista vagy te, Jozsif! – nevette el magát *Hruscsov*, és zsugorodó hímtagja kicsúszott *Sztálin* anusából.

Ez mi? „Ivan Gyenyiszovics egy napja?” – olvasta az ágy mellett a padlón heverő kézirat címét *Sztálin*. (...)

Igazából nem nagyon van rajta mit mesélni – ástott *Hruscsov*. – Ivan Leonyidovics Gyenyiszovicsot, a hétpróbás odesszai zsidót 10 év LOVE-lag-ra ítélik harmadfokú szexuális perverzió miatt. Zongorakísérő volt az odesszai filharmonikusoknál. Elcsalta a lakására a felső tagozatos lányokat, és likórbé kevert altatót itatott velük. Amikor elaludtak, az összes létező résükbe behatolt, szart tömött a vaginájukba, és bevarrta aranyecérnával.”

(Vlagyimir Szorokin: *Kékháj [részlet]. Beszélő, 2003. március.*)

„Szüleim korán megjósolták, hogy tévés lesz belőlem, mert jó adag exhibicionizmus dúlt bennem, némi felületességgel párosulva.”

(Kolosi Péter programigazgató, *HVG, 2003. február 22.*)

„A Pesti Vigadó működtető kuratórium döntése értelmében elmarad a 2003. március 5-re meghirdetett A Sztálin-koncert című hangverseny. A jegyek a vásárlás helyszínén vagy a Nyílt Társadalom Archívumban visszaválthatók.”

(Élet és Irodalom, *2003. február 28.*)